

MARKO KOVAČEVIĆ, dipl. ing. građ. (1952. – 2011.)

Sve je prijatelje, suradnike i sve one koje su ga poznavali i cijenili nedavno neugodno osupnula vijest da nas je zauvijek napustio Marko Kovačević, dipl. ing. građ., član Predsjedništva Društva građevinskih inženjera Dubrovnik i dugogodišnji član Društva prijatelja dubrovačkih starina.

Ing. Kovačević bio je ugledan i aktivan član obaju društava i stoga je praznina koja je nastala njegovom smrću još dublja i bolnija. Bio je u dva mandata i predsjednik Općinskog vijeća općine Dubrovačko primorje pa je ta općina sa središtem u njegovu rodnom mjestu dan sahrane, 31. kolovoza 2001., proglasila danom žalosti.

Marko Kovačević rođen je 19. siječnja 1952. u Slanom pokraj Dubrovnik. U svojoj je obitelji baštinito hrvatske i katoličke životne vrijednosti koje je poslije brusio u druženju s franjevcima kroz redovno školovanje. Osnovnu je školu polazio u Dubrovniku, Srednju građevinsku školu u Splitu, a diplomirao je 1976. na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Odmah nakon diplomiranja zaposlio se u GP *Dubrovniku* gdje je radio sve do 2006. i obavljao poslove od voditelja gradilišta do tehničkog direktora i predsjednika uprave. Potom je radio kao voditelj Laboratorija za ispitivanje betona *IGH-a* u Dubrovniku (danas PC Dubrovnik *Instituta IGH d.d.*) gdje ga je zadesila i iznenadna smrt.

Odmah nakon zaposlenja radio je na gradnji crpne hidroelektrane *Čapljina* u Svitavi, hotela *Odisej* na Mljetu i novoga stambenog naselja u Mokošici. Nakon katastrofalnog potresa u Dubrovniku 1979. bio je voditelj posebne operativne jedinice za obnovu oštećenih građevina, poput Kneževa dvora, zgrade Općine, Dubrovačke katedrale, zgrade Glazbene škole, tvrđave Sv. Ivan i cijeloga niza drugih palača.

Tijekom Domovinskog rata bio je član stožera civilne zaštite, a pomagao je i u opremanju inženjerije Hrvatske vojske na dubrovačkom području. Tijekom rada bio je pomoćnik, a potom i direktor operative u DP *Dubrovnik* gdje je proveo najveći dio svoga radnog vijeka i gdje je na kraju bio i predsjednikom uprave.

Duga bi bila lista građevina u čijoj je izgradnji sudjelovao ili bio uključen u nadzor radova. Među njima posebno se ističu doprinos obnovi Dubrovnik nakon potresa, kilometri autocesta diljem Hrvatske, obnova spaljenih obiteljskih kuća nakon Domovinskog rata te kilometri ugrađenih cjevovoda vodovoda i odvodnje.

Iz njegova bogatoga radnog opusa valja posebno izdvojiti tri projekta u kojima se posebno angažirao i koji su mu mnogo značili. Prvi je gradnja vrtića u Slanome na prostoru u Domovinskom ratu spaljene obiteljske kuće, a gradnja je i omogućena darivanjem te građevinske čestice općini. Na to je bio posebno ponosan i s veseljem je dočekivao svako novo dijete koje bi se upisalo u vrtić. Drugi je njegov projekt obnova kruništa tvrđave Minčete gdje je izradio projekt i obavljao stručni nadzor pri izmjeni 16

od ukupno 72 kamene konzole kruništa. Tako je pet i pol stoljeća nakon gradnje obnovio to slavno djelo Jurja Dalmatinca, simboličnu krunu Dubrovnik. Treći je projekt sadašnja obnova zavjetne crkvice Sv. Orsule što ju je njemačka vojska srušila 1944., a koju je godinama pripremao. Tako će uskoro novoobnovljena bijela crkvice usred Slanske vale biti i svojevrsna uspomena na njezina obnovitelja.

Gospar Marko, kako su ga svi odreda zvali, posvuda je ostao zapamćen kao radišan, hrabar, ustrajan, ponizan, istinoljubiv, skroman i nadasve pošten čovjek. Te su ga njegove odlike povezane s višestruko dokazanim inženjerskim znanjem i vještinama dovele su do najviših položaja u struci te mu priskrbile jedno-dušni ugled u društvu.

Bio je primjer svojim suradnicima i kolegama i svi su mu se obraćali s poštovanjem i uvažavanjem. Svoje je golemo stručno i radno iskustvo nesebično prenosio mladim kolegama koji su s uvažavanjem prihvaćali svaki njegov prijedlog ili savjet.

Gospar Marko Kovačević, dipl. ing. građ., bio je velik čovjek i stručnjak te pravi uzor i primjer mladim kolegama koji će, vjerujemo, dostojno nastaviti njegovo djelo. Okrutna je smrt uzela njegovo znanje, radišnost i čestitost, ali je članovima obitelji i prijateljima koji su ga neobično voljeli ostao ponos što su imali sreću da s njim žive i rade.

Posebna je praznina ostala u njegovu rodnom kraju gdje je svojim znanjem i radom pridonio gradnji i završetku mnogih važnih infrastrukturnih građevina i projekata i na čemu su mu posebno zahvalni svi žitelji općine Dubrovačko primorje koja je stanovništvom mala, ali zato prostorno dosta razvučena općina na južnom dijelu Hrvatske.

H. M i A. Č.